

PDF-АРХІВ

АНОНСИ

БІБЛІОТЕКА СП

МАПА СП

ПРО НАС

РЕДАКЦІЯ

Мова і соборність

16.05.2014 slovo

Олександр ПОНОМАРІВ,

доктор філологічних наук, професор, заступник голови Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Тараса Шевченка

Тож до подій на Сході України. Коли антиукраїнські сили окупували Слов'янськ, їх потрібно було негайно заблокувати там і не дати змоги тій гідрі поширювати свої голови на простори Донеччини й Луганщини, а потім і далі. Не вийшло. Занадто довго збиралися й розмірковували. Коли вже руйнівники України позахоплювали багато адміністративних будівель, поскидали з них, а то й попалили наші державні прапори та почепили прапори сусідньої держави і якоїсь химерної Донецької народної республіки, позабирали зброю в охоронців порядку й машини даівців, тоді нарешті українські силовики розпочали антитерористичну операцію.

Операція йде дуже мляво. В. о. міністра внутрішніх справ не встигає заявити, що той чи той об'єкт відбито в загарбників, як його знову захоплюють промосковські сили. Однією з причин такої тяганини є прагнення уникнути жертв серед місцевих мешканців. Прагнення дуже шляхетне. Але які місцеві мешканці були там, де броньована машина зі зброєю — подарунок В. Жириновського для терористів безперешкодно пройшла через усі блокпости? Як же такі прикордонники на чолі з беззмінним М. Литвином боронитимуть українську землю, коли на неї посунуть орди Путіна?

Терористи дедалі більше розперізуються, нахабнішають і просто звіріють (убивство священика, який вийшов їх угамувати, розстріл батька й матері на очах восьмирічної дитини і т. д. і т. п.), сприймаючи (і маючи на те підстави!) обережність і нерішучість української сторони за нашу слабкість, яка заохочує путінських "орлів" та їхніх місцевих поплічників на дальші "подвиги". Білоруський президент О. Лукашенко з жодного погляду не може бути зразком для наслідування, але й він нещодавно заявив, що в нього ті, які зазіхають на територіальну цілісність Білоруси, давно вже метлялися б на шибеницях. Словом, мав рацію один із західних політиків, який сказав, що Путін заїде в Україну так далеко, як йому дозволить Україна.

А що ж українська влада й еліта? Представники цих категорій суспільства заходилися вмовляти й улещувати протиукраїнські сили, обіцяючи задовольнити всі їхні примхи. Кожній захопленій (з потурання місцевої влади) області обіцяють не лише збільшення економічної самостійності (що є нормальним), а й змогу надавати будь-якій мові статусу майже державної на її теренах, часом згадуючи "при єдиній державній українській", а то й без такої згадки (що суперечить Конституції й здоровому глуздові). Один із найвищих керівників України, який колись зукраїнізував міністерство економіки АР Крим (і не зустрів жодного спротиву своїх підлеглих), раптом заявив, нібито його дружина розмовляє російською мовою. Невже це правда? Чи це спроба сподобатися терористам? Чи можна собі уявити,

Останнє число

«Єдинородність» як духовна несвобода

«Колядка для сопілки з оркестром»

Український «Щедрик»: для Нас і для Світу

Який він – типовий європеєць?

Чому все-таки необхідно перейменувати Первомайськ, або Кілька слів про марксизм і питання мовознавства

Кріпак і вільний

ПРОТИАНГЛІЗМ від Ірини ФАРІОН

"Жіноча справа" Незабуті історії учасниць підпілля ОУН станиці села Кордишів на Шумщині

"Гроно калини на долоні"

Дякуємо нашим авторам, читачам, передплатникам, просвітянам, які жертвовно підтримують тижневик "Слово Просвіти", ділячись з нами своїми коштами. Багато з них роблять це постійно. Доземний Вам уклін!

Письменник Іван Огієнко

Історію села Чернечий Яр написав його талановитий син

І знову перемога

Третій випуск "Балтського кола"

Христина ФЕДОРЯК: "У кожній ролі шукаю свою органіку"

Пісні та доля Івана Миколайчука

Різдвяна подорож із бандурою

Художники святкують

Націєкультурність: спроби ревізії

щоб президент Масарик у період мовного відродження понімеченої Чехії заявив, що його дружина розмовляє німецькою мовою?

Майже всі політичні діячі, коли звертаються до мешканців південних та східних областей України, відразу переходять на російську мову. Те саме роблять політологи й інші співрозмовники на круглих столах, у студіях радіо й телебачення. Мовляв, аби їх краще зрозуміли. Особливо стараються львів'яни. Ефекту від цього як кіт наплакав, радше навпаки. Коли Львів випендюрався (перепрошую, але не можу дібрати більш підходящого слова) російською мовою, 100 зелених чоловічків удерлися до будинку Верховної Ради Криму, терміново призначили нову Верховну Раду, яка підготувала так званий референдум. Славнозвісний (без іронії!) Святослав Вакарчук на зустрічі зі студентами Донецького національного університету розмовляв з ними російською мовою. Даремно. Три роки тому я з тими самими студентами розмовляв українською мовою. І вже зовсім недавно українську мову в спілкуванні з донецькими студентами використовував професор Києво-Могилянської академії Олексій Гарань. І студенти не тільки розуміли українську мову, а й ставили нею запитання.

Антиукраїнськи спрямовані регіонали у Верховній Раді України, оговтавшись після ганебної втечі їхнього вождя, повернулися на свої позиції, знову вимагають надання російській мові статусу державної. І це, на їхню думку, розв'яже всі проблеми на Сході України. Тих проблем хоч греблю гати, жодної з них не розв'язали януковичівці протягом чотирирічного перебування при владі. Питання мови серед тих проблем далеко не на першому місці. Тож марно силкуються окремі українські патріоти догодити в мовному плані донецьким і луганським сепаратистам.

Марно канали Українського телебачення пишуть поряд з Єдина країна Единая страна, явочним порядком запроваджуючи двомовність у державі.

Марно Єгор Чичеринда на ТБі раз по раз називає Харків першою столицею України. Перша й вічна столиця України — Київ, якому вже більше 1500 років. Між першістю й вічністю Києва в цій функції в різні періоди нашими столицями були Галич, Холм, Львів, Чигирин, Батурин, Глухів (див. публікацію Василя Шпіцера в “Слові Просвіти” — ч. 5 за 2014 рік). А заснований 1654 року Харків був першою столицею Радянської України (з 1918 до 1934 року). У Києві більшовики не змогли проголосити радянську владу. Вони зробили це в Харкові, надавши йому статусу столиці. А коли майже всі наші визвольні змагання розгромлено, коли справжніх українських комуністів знищено (або вони самі вкоротили собі віку), тобто коли в Києві запанував більшовицький “порядок”, столицю повернули до Києва. (Це аж ніяк не принижує ролі славного міста Харкова в українській історії, науці й культурі).

Марно міністр освіти й науки Сергій Квіт в інтерв'ю 5-му каналі (4.05.2014) заявив: “Ми повернули підручники з історії, які використовувалися до приходу Табачника. Але інші не забороняли, а віддали на розсуд учителям, методистам, історикам”. Як можна українську історію віддавати на “розсуд” людям із непевним, часом сумнівним національним спрямуванням?

Далі всіх у потуранні сепаратистам пішов український філософ, письменник, публіцист, проректор Острозької академії Петро Кралюк, який у рубриці “Точка зору” на Радіо Свобода подав, дуже м'яко кажучи, дивний проєкт розв'язання проблем Півдня й Сходу України. Щодо мовної ситуації в Київській Русі точніші відомості пан Кралюк міг би знайти в праці академіка НАНУ Григорія Півторака “Походження українців, росіян, білорусів та їхніх мов” (К., Видавничий центр “Академія”, 2001). Тоді він уник би неточностей у мотивуванні творчої російськомовності “етнічних українців Миколи Гоголя, Нестора Кукольника, Федора Достоєвського, Антона Чехова”. До цих етнічних українців, що писали російською мовою, можна додати ще Ганну Горенко (Анну Ахматову), Володимира Короленка, Григорія Мачтета й інших. На такий їхній вибір навряд чи вплинула мовна ситуація в Київській Русі.

Звернення до наших читачів, передплатників, просвітян

«Краса у дзеркалах буття...»

Святою справою окрилені

Радила раду Рада

Вийшла книга Святослава Васильчука «Із славетного роду Руданських-Боржковських»

Завітав Миколай

Право слідування як гарантія захисту авторського права

Ще три Загулівські лавреати

Ословленого світу таїна

“Свіжим оком: Шевченко для сучасного читача” Володимира Діброви

Як вигинається воєнне коло

Ставлення до творчої російськомовності цих видатних людей добре, на мою думку, висловив Євген Маланюк, порівнявши їх з Юрієм Кленом — етнічним німцем Освальдом Бурґгардтом: “Освальд Бурґгардт, походивши з німців-колоністів, ніколи не поривав ані з мовою свого походження, ані з культурою нації, з якої батьки його прийшли на Україну. Але імена і Освальда Бурґгардта, і Юрія Клена звичайно підписували твори лише української — і мовою, і духом літератури. Як компенсація за колишніх, теперішніх і, на жаль, майбутніх таки рідних Короленків”.

Що ж пропонує Петро Кралюк? Цитую. “Російська мова в Україні — це друга мова української культури, якою спілкується значна частина українців”.

Далі йдеться про те, що потрібно розробити український варіант російської мови, можливо, навіть на конституційному рівні. При викладанні російської літератури ввести фрагменти давньоукраїнської літератури. Це, на думку П. Кралюка, забезпечить зростання політичної лояльності російськомовних громадян до України. Тобто пан філософ пропонує зробити суржик ще однією державною мовою в Україні, а твори давньоукраїнської літератури, наприклад, таку перлину, як “Слово о полку Ігоревім” увести до курсу російської літератури. Це ще гірше, ніж вимагає речник партії регіонів і, зокрема, Р. Ахметова у Верховній Раді Микола Левченко.

Шановні вболівальники за лояльність російськомовних громадян! Хочу звернути вашу увагу на те, що коли ви переходите на російську мову, промовляючи до мешканців південно-східних областей, то по-перше, ображаєте українців, які в нестерпних умовах, що їм створили Голенки, Єфремови, Симоненки, Ахметови, Штепи та інші “перевертні й прибудди орди завойовників-заброд” (Василь Симоненко) зберегли свою українськомовність. По-друге, велика кількість російськомовних мешканців Південного Сходу — це мовно зденаціоналізовані українці, що хотіли б самі або, принаймні, їхні діти повернутися в лоно рідної мови (як повернулися колись у лоно чеської мови понімечені чехи). По-третє, в жодній області України немає людей, що не розуміють української мови. І коли вони телефонують на радіо чи телебачення, то не конче вимагають від тих, до кого звертаються, переходити на мову сусідньої держави.

Отже, зберігаймо гідність. В Україні ніхто ніколи не забороняв російської мови. Але хто хотів, давно вивчив українську. Послухайте, як розмовляють українською молоді кримські татари, що вважають свою рідну кримську землю невіддільною частиною України. Забезпечити соборність України може лише єдина державна українська мова. Вона об’єднує всіх громадян нашої держави в українську політичну націю. Зберімо ж свої зусилля й побудуймо соборну державу, де кожен у міжособистісному спілкуванні користується рідною мовою, а на рівні офіційному віддає належне мові державній. Так ведеться в усьому цивілізованому світі.

У такий відповідальний момент української історії нам конче потрібно обрати загальноукраїнського Президента. Закликаю всіх патріотично налаштованих претендентів на цю посаду відмовитися від своїх претензій на користь найрейтинговішого кандидата Петра Порошенка, бо свої нечисленні відсотки ви будете відбирати саме в нього, а не в прихильників федералізації.

Поділись і насолодись:

Мова єдина

« На Самбірській землі

На порозі вибору »

Related posts

Рідна мова під опікою держави: світовий досвід

26.02.2018 slovo

Прокоментуй!

Рідна мова під опікою держави: світовий досвід

Іван ЮЩУК, професор Київського міжнародного університету Мова — не тільки утилітарний засіб спілкування. Мова об'єднує людей...

Мова єдина

26.02.2018 slovo

Прокоментуй!

Володимир ЗАГОРІЙ: «Наш лейтмотив — українська солідарність і патріотизм»

Добре пам'ятаю, як майже 20 років тому Петро Яцик на зборах Ліги українських меценатів (я тоді...

Мова єдина

01.09.2017 slovo

Прокоментуй!

Логіка фактів як летальна зброя на захист нації

Олег ГРИНІВ, професор, м. Львів Праця Дмитра Пилипчука "Про дозу дьогтю в бочці меду: Статистика українського...

Мова єдина

LEAVE A COMMENT

Щоб відправити коментар вам необхідно [авторизуватись](#).

Передплата 2022

Вартість передплати
(з доставкою і поштовими витратами):
Поштовий індекс – 30617. Сторінка у
каталозі – 66
На 1 місяць: 28 грн 14 коп.
На 3 місяці: 79 грн 42 коп.
На півроку: 152 грн 84 коп.
На 11 місяців: 276 грн 54 коп.

Copyright © All rights reserved

Proudly powered by WordPress | Theme: SuperMag by Acme Themes